

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

Zittingsplaats Rotterdam

Team Bestuursrecht 2

zaaknummer: NL17.3419, V-nummer:

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 6 maart 2018 in de zaak tussen

er,
gemachtigde: mr. H. Martens,

en

de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, verweerder,
gemachtigde: mr. J.A. Wieman.

Procesverloop

Bij besluit van 24 mei 2017 (het bestreden besluit) heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen als ongegrond.

Eiser heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 31 oktober 2017. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Als tolk is verschenen A.K. Naimi. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting geschorst om partijen in de gelegenheid te stellen nader te reageren. Verweerder heeft van die gelegenheid op 14 november 2017 en 27 november 2017 gebruik gemaakt. Eiser heeft op 13 november 2017 en 28 november 2017 gereageerd. Op grond van het bepaalde in artikel 8:64, vijfde lid, van de Algemene wet bestuursrecht heeft de rechtbank bepaald dat een nadere zitting achterwege blijft en het onderzoek op 12 december 2017 gesloten.

Overwegingen

1. Eiser is geboren op . 1992 en heeft de Afghaanse nationaliteit. Op 28 oktober 2015 heeft hij een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.
2. Verweerder heeft de asielaanvraag afgewezen op grond van artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000, omdat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

3. In het asielrelaas van eiser heeft verweerder de volgende relevante elementen onderscheiden:
- a) de gestelde identiteit, nationaliteit, herkomst en afkomst van eiser;
  - b) eiser heeft vanaf omstreeks 2010/2011 tot aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst in het leger gediend;
  - c) de familie van eiser werd in de woonplaats van eiser vanwege zijn werkzaamheden in het leger lastig gevallen door de Taliban, die op zoek waren naar eiser;
  - d) de moeder van eiser is vermoord door de Taliban, omdat eiser in het leger diende.

Verweerder acht de hiervoor onder a), b) en c) bedoelde elementen geloofwaardig. Het onder d) bedoelde element acht verweerder echter niet geloofwaardig. Verweerder wijst de aanvraag ondanks de geloofwaardig geachte elementen af omdat eiser een vestigingsalternatief heeft in Kabul.

4. Eiser voert als beroepsgrond aan dat verweerder hem ten onrechte een vestigingsalternatief in Kabul heeft tegengeworpen. Daartoe voert hij aan dat de algehele veiligheidssituatie in Kabul dat niet toelaat, dat Taliban eiser daar kunnen traceren, dat er voor terugkeerders geen werk en onderdak is en dat er geen leden van zijn clan in Kabul leven.

4.1. Volgens artikel 3.37d, eerste lid, van het Voorschrift Vreemdelingen 2000 en paragraaf C2/3.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000, is voor het tegenwerpen van een vestigings- of beschermingsalternatief vereist dat de vreemdeling in een deel van zijn land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging en daar geen risico op ernstige schade loopt, dat de vreemdeling op een veilige en wettige wijze kan reizen naar en toegang kan verkrijgen tot dat deel van het land en dat van hem redelijkerwijs verwacht kan worden dat hij zich er vestigt. Bij de beoordeling of een deel van het land van herkomst aan die voorwaarden voldoet, moet rekening worden gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel, en de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling. Als verweerder aannemelijk heeft gemaakt dat aan de voorwaarden is voldaan, is het aan de vreemdeling om aannemelijk te maken dat het vestigings- of beschermingsalternatief in zijn geval niet aanwezig is en dat van hem niet kan worden verlangd dat hij zich elders in het land vestigt (vergelijk de uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 29 april 2011, ECLI:NL:RVS:2011:5176 en 8 mei 2015, ECLI:NL:RVS:2015:1537).

Volgens paragraaf C2/3.4 van de Vc 2000 is verder nog opgenomen dat de bescherming die de vreemdeling in het gebied krijgt, niet dezelfde hoeft te zijn als de bescherming die de vreemdeling in Nederland zou hebben gekregen.

De vreemdeling moet zich in het gebied kunnen vestigen en een leven kunnen leiden onder omstandigheden, die naar plaatselijke maatstaven gemeten als normaal zijn aan te merken. De vreemdeling mag in het betreffende gebied niet achtergesteld worden in de uitoefening van essentiële rechten ten opzichte van de overige bevolking. Daarnaast mogen de levensomstandigheden in het betreffende gebied in zijn algemeenheid niet zodanig zijn dat dit op zichzelf al kan leiden tot een humanitaire noodsituatie.

Dat de omstandigheden in het gebied minder gunstig zijn dan in het oorspronkelijke woongebied van de vreemdeling is voor de IND onvoldoende reden om geen vlucht- of vestigingsalternatief tegen te werpen.

“Findings by this report show that neither shelter nor work opportunities have been provided for most of the returnees. Only less than 30 percent of the returnees have access to jobs and most of them have not received basic protection. Most of the returnees cannot live in the townships allocated for the returnees due to long distances from the city centers, lack of sufficient facilities including water, electricity and roads. Although this report specifies short-term assistances to the returnees, it cannot meet their basic needs at all.”

Het algemeen ambtsbericht Afghanistan van november 2016, waar eiser eveneens naar heeft verwezen, vermeldt daarnaast onder ‘Binnenlands ontheemden’ onder meer het volgende:

“Volgens OCHA wonen in Kaboel ongeveer 55.000 ontheemden in 52 sloppenwijken, ook wel Kabul Informal Settlements (KIS) genoemd. Het grootste deel van de IDP’s leeft onder zeer slechte omstandigheden, die alleen maar zijn verslechterd, omdat het aantal IDP’s sterk is toegenomen, de economische situatie is verslechterd en (internationale) humanitaire assistentie is afgenomen. Er is een groot gebrek aan adequate huisvesting, bescherming tegen de winterkou en basisbehoeften als eten en water. Ook ontbreekt het meestal aan gezondheidszorgvoorzieningen. IDP’s kunnen daarnaast nauwelijks in een inkomen voorzien. Werk is schaars en veel IDP’s zijn ongeletterd. Vaak is een familie afhankelijk van een baantje van één van de gezinsleden. [...] De situatie van IDP’s is over het algemeen slechter dan die van arme stadsbewoners.”

4.4. Gelet op de hiervoor vermelde informatie heeft verweerder onvoldoende gemotiveerd dat van eiser, die bij terugkeer als binnenlands ontheemde moet worden aangemerkt, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in Kabul vestigt. Uit voormeld rapport en ambtsbericht volgt dat sprake is van een gebrek aan basisbehoeften als voedsel, water, huisvesting en gezondheidszorg en de situatie zoals beschreven in voornoemd rapport en het ambtsbericht kan naar het oordeel van de rechtbank dan ook niet meer worden beoordeeld als “omstandigheden die naar plaatselijke maatstaven gemeten als normaal zijn aan te merken”, zoals bedoeld onder 4.1. Op basis van voornoemde rapporten is evenmin voldoende aannemelijk dat de levensomstandigheden voor ontheemden in Kabul “in zijn algemeenheid niet zodanig zijn dat dit op zichzelf al kan leiden tot een humanitaire noodsituatie” als bedoeld onder 4.1. Dat, zoals verweerder in zijn reactie van 14 november 2017 heeft aangevoerd, het rapport van de AIHRC voor een deel ziet op informatie die dateert van voor de UNHCR Guidelines van 19 april 2016, leidt niet tot een ander oordeel, nu het ambtsbericht van latere datum is en bevestigt wat het rapport van de AIHCR vermeldt.

4.5. Verweerder heeft zijn standpunt, dat Kabul voor eiser als vestigingsalternatief kan gelden reeds gelet op het voorgaande onvoldoende gemotiveerd. De rechtbank laat daarom in het midden of verweerder aannemelijk heeft gemaakt dat aan de overige voorwaarden voor het tegenwerpen van een vestigingsalternatief, als vermeld onder 4.1., is voldaan. De beroepsgrond slaagt.

5. Het beroep is reeds hierom gegrond. Aan de bespreking van de andere beroepsgronden komt de rechtbank niet toe.

6. De rechtbank zal het bestreden besluit vernietigen wegens strijd met artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht.

4.2. Ten aanzien van de vraag of is voldaan aan de voorwaarde dat van eiser redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in Kabul vestigt, heeft verweerder onder meer verwezen naar de UNHCR Guidelines van 19 april 2016 waar over een 'internal flight alternative' (IFA) en een 'internal relocation alternative' (IRA) in Afghanistan onder meer het volgende is vermeld:

“Whether an IFA/IRA is reasonable must be determined on a case-by-case basis, taking fully into account the security, human rights and humanitarian environment in the prospective area of relocation at the time of the decision. In particular, the poor living conditions and precarious human rights situation of Afghanistan who are currently internally displaced in Afghanistan are relevant considerations that need to be taken into account in assessing the reasonableness of a proposed internal flight or relocation alternative. UNHCR considers that a proposed IFA/IRA is reasonable only where the individual has access to (i) shelter, (ii) essential services such as sanitation, health care and education; and (iii) livelihood opportunities. Moreover, UNHCR considers an IFA/IRA as reasonable only where the individual has access to a traditional support network of members of his or her (extended) family or members of his or her larger ethnic community in the area of prospective relocation, who have been assessed to be willing and able to provide genuine support to the applicant in practice.

UNHCR considers that the only exception to the requirement of external support are single able-bodied men and married couples of working age without identified specific vulnerabilities. Such persons may in certain circumstances be able to subsist without family and community support in urban and semi-urban areas that have the necessary infrastructures and livelihood opportunities to meet the basic necessities of life and that are under effective Government control. Given the breakdown in the traditional social fabric of society caused by decades of war, mass refugee flows and internal displacement, a case-by-case analysis will, nevertheless, be necessary.”

Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eiser een gezonde volwassen man van vijftientig jaar oud is die in het verleden als herder heeft gewerkt en in het leger verschillende verantwoordelijkheden gehad en dat daarom van hem in redelijkheid kan worden verlangd dat hij zich in Kabul vestigt. Verweerder voegt daaraan toe dat eiser gezond is en in staat is te werken en tevens in het bezit is van identificerende documenten. Aangenomen kan worden dat hij zich staande zal kunnen houden. Daarnaast weegt verweerder mee dat eiser reeds twee maanden in Kabul heeft verbleven in verband met zijn militaire training en dat hij tevens regelmatig in Kabul verbleef op momenten dat hij zijn familie ging bezoeken. Eiser is derhalve bekend met de stad en heeft hier reeds zelfstandig kunnen verblijven. Als Pashtun zijnde kan eiser tevens terugvallen op de grote Pashtun gemeenschap in Kabul nu onder sociaal netwerk ook gemeenschapsbanden wordt verstaan, aldus verweerder.

Voor zover eiser stelt dat in Kabul een gebrek aan toegang tot basisvoorzieningen is, met name tot de gezondheidszorg en onderwijs, heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat eiser hiermee niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij persoonlijk een reëel risico loopt op ernstige schade.

4.3. Eiser heeft onder meer gewezen op het rapport van de Afghan Independent Human Rights Commission (AIHRC), ‘The Returnees: An Overview of the Situation of Returnees in Afghanistan, 1394’, waarin de AIHRC ingaat op de situatie van Afghanen die gedurende de afgelopen jaren vrijwillig terugkeerden naar Afghanistan. Onder ‘Conclusions and Recommendations is daarin onder meer het volgende opgenomen:

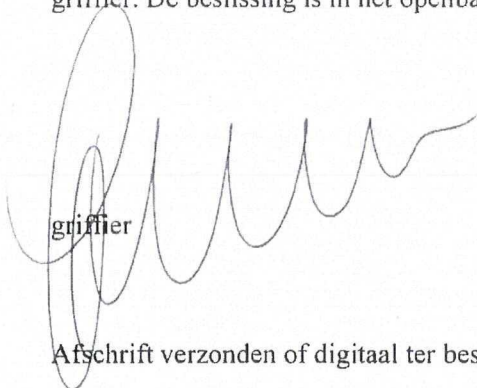
7. De rechtbank ziet geen aanleiding om zelf in de zaak te voorzien en zal verweerder opdragen een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak.
8. De rechtbank veroordeelt verweerder in de door eiser gemaakte proceskosten. Het bedrag van deze kosten stelt de rechtbank vast op € 1.002,- voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand (1 punt voor het indienen van het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, met een waarde per punt van € 501,- en wegingsfactor 1).

Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- draagt verweerder op een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten tot een bedrag van € 1.002,-

Deze uitspraak is gedaan door mr. F. Wegman, rechter, in aanwezigheid van mr. A. Gerde, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 6 maart 2018.

griffier

de rechter is buiten staat deze
uitspraak te ondertekenen

Afschrift verzonden of digitaal ter beschikking gesteld aan partijen op:

6 MRT 2018

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen vier weken na de dag van verzending daarvan of na de dag van plaatsing daarvan in het digitale dossier hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.